

до нейдѣ обѣрнатѣ къмь публикѣтъ съ безсмисленѣж
усмивкѣ, престѣжива и цалува рѣжѣ.

Попѣтъ.

Учи са, сыноко, учи. Ученіе свѣтъ, неученіе тъма.
(Дава рѣжѣ) Богѣ да та благослови!

Новѣ Черакѣ.

Врѣща са на мѣстото си, и, прѣди да сѣдни, на-
права муцунѣж като че мириши и духа съ носѣ!

Уста Генко.

(Къмь чорбаджія) Свършихѣ; на чорбаджи! ама,
(клати самомнително главѣ), ама като го расчете . . .
ще познай, какво са выка баща! , .

Чорбаджія.

Я го чети да видѣж; нѣка чуѣ и дѣдо попѣ. (къмь
попѣтъ) Писмо за сына ми; чувамѣ, станалѣ чапкѣж-
нинѣ надѣ чапкѣжнѣтъ, проклѣтыя сынѣ.

Попѣтъ.

Трябѣва—трябѣва, — трѣбѣва да са исправѣтъ блу-
днѣтъ сынове . . .

Уста Генко.

(Оправа си мустакитѣ и захваща да чете).

О пренпрославленнѣй въ тресогубо окаянство любо-
дѣйный сыне мой, Иване! Що—чувамѣ? какво слу-
шамѣ? предатѣ си са на високомѣрното и сѣдноутробо-
но повличаніе піанственно, и тѣжнишѣ въ сукацтвенно
бѣздноотлительно доло влекущее, въ путинно потопленіе